

lagt under Paaberaabelse af, at man vil beskytte Borgerne, navnlig de umyndige Borgere. Dem, der ikke kunne beskytte sig selv, mod Svindlerier, antager jeg ogsaa, at dette vel er det eneste Motiv, som har bevæget Justitsministeren til at fremlægge Lovforslaget. Man kunde jo tænke sig andre Motiver. Man kunde tænke sig, at man vilde beskytte Statens Indtægt af Klasseslotteriet, at man mener, at disse Præmielodder gøre Ubræck deri; men det er jo ikke kommet frem. Man kunde ogsaa tænke sig, at Motivet kunde være det, at Staten vil forbeholde sig selv denne Maade at gøre Penge paa, saaledes at det indenlandske Marked ikke skulde optages af fremmede Præmielodder, men at dette skulde være et Monopol for den danske Stat eller de danske Kommuner. Det tror jeg nu oprigtig, taler heller ikke, at man har tænkt paa, eller at der burde være Tale om. Vi ville heldigvis ikke komme dertil, at den danske Stat, naar den vil optage Vaan, udsteder Præmielodder, især nu, da man kan laane til 3 pCt. til en Kurs af 99 pCt., som der staar i Aviserne. Kjøbenhavns Kommune vil vistnok heller ikke indlade sig derpaa. Det Motiv, som vistnok spillede en stor Rolle i Tyskland, den Gang man, hvis jeg ikke tager feil, i 1870, forbød Handel med Præmielodder, undtagen dem som vare i Landet, og som kunde affemples, gælder ikke her. I Sverige, hvor man ligeledes har forbudt Salg og Køb af Præmielodder, har man vistnok netop gjort det for at forbeholde den svenske Stat og de svenske Kommuner denne under visse Omstændigheder bekvemme Maade at rejse Penge paa. Men der er det mærkelige, efter hvad der er sagt mig fra meget kyndig Side, at der er ikke noget Land, hvor Befolkningen i den Grad spiller, og virkelig spiller, i Præmielodder som netop i Sverige. Her i Landet er det frit, men her er der ikke større Svindel med Spil. Fra den anden Side af Sundet, derimod strømme de alle sammen til Kjøbenhavn og Hamborg og købe Lodder, og det kan ikke forhindres. Der er blot den Ulempe, at Fortjenesten gaar til Udlandet og kommer i Hænder, over for hvilke man ikke har den Garanti, som man vilde have, hvis de besandt sig i Indlandet under Politiets Opsyn.

Jeg er en principmæssig Modstander af dette at blande sig alt for meget i Borgernes hele økonomiske Virksomhed. Justitsministeren og Politiet skulle ikke være Vogtere for alle vore Bevægelser. De have nok i Hovedet alligevel og skulle passe paa os alle sammen, lad dem indskrænke sig til at søge at bringe de bestaaende Love, derunder Straffeloven, i Udførelse; men at skabe saadanne ny For-

brydelser og blande sig ind paa et Gebet, hvor der ingen Trang er dertil, forekommer mig urimeligt. — Der er mange andre Ting, som ere langt værre i Retning af Spil end det, her er Tale om. Jeg vil ikke tale om Totalisatoren, som vi vel en af Dagene komme til at beskæftige os med, og som vistnok er langt mere ødelæggende og for-dærveligt end det, her er Tale om; men der foregaar mange Ting paa Børsen, ogsaa Kjøbenhavns Børs, som i langt højere Grad maa siges at være Spil end dette. Der er jo nemlig fingeret Varehandel, Differencehandel, Ultimohandel, derved spilles der ganske anderledes end her. Den Slags Ting kan man ikke altid forhindre. Man maa være fornøjet med at have Straffeloven, efter hvilken man kan slaa ned i Tilfælde af Bedrageri, og vor Straffelov er saa elastisk netop i den Henseende, at man nok skal vide at ramme, hvor der virkelig er Svig til Stede. Jeg tror, man skal følge den bibelske Forstrift, at lade Minten gro op med Hveden, og først, naar der er Tale om at trække Høsten i Land, maa man gøre Adskillen. Jeg mener dermed, at naar der foreligger en Forbrydelse, kan Politiet drage bedkommende til Ansvar, det vil være tilstrækkeligt, men paa Forhaand at regulere Folks Handlinger, saaledes at man forhindrer dem i at gøre noget, som er temmelig uskyldigt, tror jeg ikke, vi skulle indlade os paa. Derved faar Politiet og Dommerne langt mere at bestille, end de paa nogen Maade kunne overkomme.

Justitsministeren (Melleman): Det, som man havde for Dje i det andet Ting, var at forbyde Præmieobligationers Salg her i Landet. Det var netop ikke Meningen, at man alene vilde indskrænke sig til at forbyde Kolportage; thi det Spørgsmaal var netop fremme, og efter Overvejelse af Sagen kom man til det Resultat, at det vilde være rigtigt helt at forbyde Salget. Thi ikke blot ved Kolportage forledes mindre kyndige Folk til at købe disse Præmieobligationer, men ogsaa ved mange andre Arter af Reklame, som ikke vilde være forbudt, blot fordi man forbød Kolportage. — Det, som der var Tale om, var navnlig altsaa, om der var Mulighed for at drage en Grænse mellem de Præmieobligationer, der væsentlig have Lotterisedlers Karakter — et Udtryk, som jeg tror ikke vil blive misforstaaet, uagtet jeg godt ved, at en Gang i Tiden blive de indløste med deres paalydende Beløb eller maaste lidt mere somme Tider — og de Obligationer, der ere virkelige Anbringelsespapirer. Det Medlem, som den ærede sidste Tale sigtede til,